17/11/2021

Ο Μεσογαίας Νικόλαος για τη Σαρακοστή των Χριστουγέννων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Στην πρόσκληση της Εκκλησίας να ανέλθουμε πνευματικά μέσα στην περίοδο της Σαρακοστής των Χριστουγέννων αναφέρεται στο μήνυμά του ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος.

“Πάντοτε η Εκκλησία, όταν θέλει να μας μυήσει στον πνευματικό κόσμο, μας προκαλεί να «επαρθώμεν ενθέως», να φύγουμε από την κατάσταση που βρισκόμαστε και να ανεβούμε σε όρη πνευματικά”, σημειώνει ο Σεβασμιώτατος προτρέποντας να έχουμε το νου μας και στον διπλανό μας.

“Αυτή λοιπόν η ευλογημένη περίοδος που ξανοίγεται μπροστά μας, ξεδι-πλώνεται σαν μία μοναδική ευκαιρία για τον καθένα μας. Αυτό θα μας θυμίζουν συνεχώς οι σαράντα μέρες που ακολουθούν· και όλη μας η ζωή αυτή την ανάγκη θα επιβεβαιώνει. Σε εμάς μένει λίγο να ανοίξουμε τα μάτια μας, κάπως να διευρύνουμε την ακοή μας να ακούμε τα πνευματικά μηνύματα, για να μπορέσουμε να βρεθούμε κάποτε κι εμείς νοερά στη Βηθλεέμ, να χαρούμε με όλη μας την ύπαρξη τη Γέννηση του Χριστού, του Κυρίου και Θεού μας. Και τότε, αυτά τα Χριστούγεννα θα βεβαιώνουν ότι ο Θεός είναι «μεθ’ ημών», ότι δηλαδή βρίσκεται ανάμεσά μας· και όχι μόνο ανάμεσά μας, αλλά τελικώς και εντός ημών – «η βασιλεία του Θεού εντός ημών εστιν» (Λουκ. ιζ΄ 21). Εύχομαι να δώσει ο Θεός σε όλους μας ανεξαιρέτως να αξιωθούμε να αντικρύσουμε ύστερα από σαράντα ημέρες τον Κύριο όχι μόνο γεννώμενο στην φάτνη της Βηθλεέμ, αλλά –κυρίως– ανακλινόμενο στη φάτνη της ψυχής μας. Αμήν”, καταλήγει.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Τὶς μέρες αυτές, ἀνοίγει ἡ περίοδος τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ περίοδος τῆς νηστείας καὶ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτή τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ποιό εἶναι ὅμως τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων; Πῶς πρέπει νὰ ζήσουμε τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ; Μήπως κάτι πρέπει νὰ κάνουμε λίγο διαφορετικό, πιὸ οὐσιαστικὸ τὴν περίοδο ποὺ ξανοίγεται μπροστά μας; Μήπως ἡ μέριμνα τοῦ ἑορτασμοῦ κάποιες φορὲς σκεπάζει τὴν οὐσία τῆς ἑορτῆς;

«Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸν Τιμόθεο (Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ὄχι ἄγγελος ἢ κάτι ἄλλο· ἐνδύεται τὴν δική μας φύση, τὴν ἀνθρώπινη, αὐτὴν τιμᾶ καὶ ὑπερυψώνει. Καὶ τοῦτο «ἵνα τὸν Ἀδὰμ Θεὸν ἀπεργάσηται» – γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος θεός. Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός μας. Σὲ αὐτὴν τὴν λογικὴ εἶναι ἐντεταγμένη ἡ Ἐκκλησία μας. Μὲ φόντο αὐτὴ τὴν πραγματικότητα καταλαβαίνει τὰ Χριστούγεννα. Λέμε συχνὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μας προκειμένου νὰ δικαιολογηθοῦμε: «ἔ, ἄνθρωπος εἶμαι κι ἐγώ». Πόσο λάθος εἶναι μία τέτοια ἀντίληψη! Σκοπός μας δὲν εἶναι νὰ παραμείνουμε ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ μπολιαστεῖ ἡ ἀγριάδα τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ νὰ βγάλει τὸ ἀγλαόκαρπο δέντρο τοῦ ἐνχριστωμένου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει θεϊκὰ χαρακτηριστικά.

Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνει λίγο ἀνάλαφρη ἡ ψυχή μας· νὰ ἀνέβουμε λίγο πιὸ ψηλά. Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία, ὅταν θέλει νὰ μᾶς μυήσει στὸν πνευματικὸ κόσμο, μᾶς προκαλεῖ νὰ «ἐπαρθῶμεν ἐνθέως», νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε καὶ νὰ ἀνεβοῦμε σὲ ὄρη πνευματικά. Μᾶς καλεῖ νὰ πετάξουμε κάποια βάρη μας, καὶ τέτοια βάρη εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας, τὰ πάθη μας, τὰ σκοτάδια τῆς καρδιᾶς μας. Αὐτὴ τὴν περίοδο ἂς πᾶμε στὴν ἐξομολόγηση, ὄχι ἁπλῶς γιὰ νὰ τὰ

ποῦμε ἐπειδὴ πρέπει, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχει ἀνάγκη ἡ ψυχή μας νὰ ἀκουμπήσει πάνω στὸ πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ, στὸ λέντιο τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ καταθέσει ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὰ κρίματά της. Νὰ πᾶμε μὲ μετάνοια ταπεινὰ καὶ νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Νὰ ποῦμε αὐτὰ ποὺ εἶναι μεγάλα καὶ ὑποδουλώνουν τὴν ψυχή μας, αὐτὰ ποὺ θεωροῦμε μικρὰ καὶ εἶναι ὕπουλα, αὐτὰ ποὺ συνήθως δὲν ὁμολογοῦμε οὔτε καὶ στὸν ἑαυτό μας καὶ τοῦ τὰ κρύβουμε φοβούμενοι ὅτι θὰ ἀπογοητευθοῦμε. Νὰ πᾶμε καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦμε τὸ πῶς ζοῦμε, τί νοιώθουμε, τὶς σκέψεις ποὺ διαταράσσουν τὴν κατάσταση τῆς ψυχῆς μας· ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ὑποχωρήσουμε, ὅτι διαρκῶς κατακρίνουμε, αἰσθανόμαστε ὑπεροχικά, εἴμαστε εὔκολοι στὸ ψέμα, ἀδύνατοι στὴν πίστη, ἀκάθαρτοι στὴν διάθεση... Μπροστὰ στὸν Θεό, «ἐνώπιοι ἐνωπίῳ», τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ πρέπει νὰ πετάξουμε εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας.

Ὑπάρχει καὶ ἕνα δεύτερο: εἶναι οἱ μέριμνές μας. Τὸ μυαλό μας εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἐνοχλητικὲς σκέψεις. Διαρκῶς σκεφτόμαστε ἀπίστευτα πράγματα καὶ τὰ μεγαλοποιοῦμε σὰν νὰ νομίζουμε ὅτι μὲ τὴν πολλὴ σκέψη θὰ βροῦμε καὶ τὴ λύση. Δὲν εἶναι ἔτσι. Μὲ τὴν πολλὴ σκέψη χάνουμε τὴν λύση. Ὁ Θεὸς δὲν προσ-εγγίζεται ἀπὸ τοὺς σκεπτόμενους. Ὁ Θεὸς προσεγγίζεται ἀπὸ τοὺς προσευχό-μενους, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐμπιστεύονται, ποὺ ἀκουμποῦν μὲ τὴν καρδιά τους πάνω Του. Γι’ αὐτὸ καὶ μᾶς ζητάει νὰ μὴν εἴμαστε πολυμέριμνοι. Θὰ ἔλθουν τὰ Χριστούγεννα καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν μεριμνῶν θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη: Πῶς θὰ γιορτάσουμε; Τί θὰ μαγειρέψουμε; Τί δῶρα θὰ ἀγοράσουμε; Ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὶς τακτοποιήσουμε μία ὥρα ἀρχύτερα μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε, μεριμνώντας καὶ φροντίζοντας γιὰ αὐτά, νὰ χάσουμε τὰ μεγάλα. Πρέπει λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας νὰ ἀποθέσουμε, νὰ βάλουμε στὴν ἄκρη, καὶ τὸ βάρος τῶν μεριμνῶν μας. «Πάσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν», ψάλλουμε στὴ θεία λειτουργία. Ἂς τὰ ἀφήσουμε λοιπὸν λίγο στὴν ἄκρη ὅλα αὐτά, ὥστε νὰ μείνουμε στὰ βασικά, στὰ ἀναγκαῖα.

Καὶ ἕνα τρίτο πράγμα, πολὺ σπουδαῖο: Ὅσοι μποροῦμε –καὶ ὅλοι λίγο ἢ πολὺ μποροῦμε– νὰ σκεφθοῦμε τὸν διπλανό μας. Αὐτὸν ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει δουλειά, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄρρωστος... Τί ὡραῖο πράγμα εἶναι νὰ μὴν ἀρκεστοῦμε στὸ «ἔ, θὰ τὸν βοηθήσει ὁ Θεὸς» ἢ στὸ «ἂς τὸν βοηθήσουν κάποιοι ἄλλοι», ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη του νὰ περάσει ἀπὸ τὸ ἀλάφρωμα τῆς δικῆς μας τσέπης! Τί μεγάλη εὐλογία τὸ νὰ βαστάξουμε λίγο καὶ τὰ ὑλικὰ βάρη τῶν ἄλλων, ἂν μποροῦμε καὶ ἂν ἔχουμε αὐτὴ τὴν δυνατότητα! Τί ὄμορφο ἀντὶ νὰ σπατα-λήσουμε σὲ κοσμικὰ καὶ κούφια δῶρα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸν θησαυρὸ τῶν οἰκονομιῶν μας, νὰ δώσουμε λίγο μέσα ἀπὸ αὐτὸν αἰσθήματα ἀγάπης σὲ ἱεροὺς σκοπούς, σὲ ἀναγκαιοῦντες ἀδελφούς μας, ὥστε κάτι νὰ κάνουμε καὶ γιὰ τὴ δική μας ψυχή.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ εὐλογημένη περίοδος ποὺ ξανοίγεται μπροστά μας, ξεδι-πλώνεται σὰν μία μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τὸν καθένα μας. Αὐτὸ θὰ μᾶς θυμίζουν συνεχῶς οἱ σαράντα μέρες ποὺ ἀκολουθοῦν· καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη θὰ ἐπιβεβαιώνει. Σὲ ἐμᾶς μένει λίγο νὰ ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας, κάπως νὰ διευρύνουμε τὴν ἀκοή μας νὰ ἀκοῦμε τὰ πνευματικὰ μηνύματα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βρεθοῦμε κάποτε κι ἐμεῖς νοερὰ στὴ Βηθλεέμ, νὰ χαροῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ὕπαρξη τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας. Καὶ τότε, αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα θὰ βεβαιώνουν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «μεθ’ ἡμῶν», ὅτι δηλαδὴ βρίσκεται ἀνάμεσά μας· καὶ ὄχι μόνο ἀνάμεσά μας, ἀλλὰ τελικῶς καὶ ἐντὸς ἡμῶν – «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστιν» (Λουκ. ιζ΄ 21).

Εὔχομαι νὰ δώσει ὁ Θεὸς σὲ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀντικρύσουμε ὕστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες τὸν Κύριο ὄχι μόνο γεννώμενο στὴν φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ –κυρίως– ἀνακλινόμενο στὴ φάτνη τῆς ψυχῆς μας. Ἀμήν.

Σαρακοστὴ Χριστουγέννων 2021